ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ - ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΘΕΡΟΣ ΤΟΥ 1887 - Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

σύντροφος λοιπὸν τοῦ Κοντογιώργου ἀποφάσισε νὰ τὸν καταγγείλη στὸ πρῶτο λιμάνι ποὺ θὰ πιάνανε κι' ὅταν φθάσανε στὴν Πάτρα, βγῆκε ἔξω, πῆγε στὸ Λιμεναρχεῖο καὶ διηγήθηκε τί εἶχε συμβεῖ.

Κατόπιν αὐτοῦ, ὁ λιμενάρχης προέβη στὴ σύλληψη τοῦ Κοντογιώργου, ὁ ὁποῖος δικάστηκε ἀργότερα καὶ καταδικάστηκε σὲ θάνατο.

* * *

Ἡ καρατόμησις τοῦ Κοντογιώργου ἐπρόκειτο νὰ γίνη στὴν Πάτρα, κοντὰ στὸ παλιὸ Νεκροταφεῖο τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου. Ὅπως δὲ εἴπαμε καὶ παραπάνω, μαζὶ μὲ τὸν κακοῦργο αὐτὸν ἐπρόκειτο νὰ καρατομηθῆ καὶ ἕτερος θανατοποινίτης κατάδικος, ὁ Πέτρος Αὐγουστῖνος.

Ὁ Πέτρος Αὐγουστῖνος, ἡλικίας 50 ἐτῶν, κατάγοταν ἀπὸ τὸ Σαρακινάδο τῆς Ζακύνθου. Φύσει κακοποιός, εἶχε καταδικαστεῖ γιὰ διάφορες πράξεις του σ' ἀρκετῶν ἐτῶν φυλάκισι καὶ βρισκόταν κλεισμένος στὶς φυλακὲς Ζακύνθου. Στὶς φυλακὲς αὐτὲς διέπραξε κι' ἄλλο ἔγκλημα, γιὰ τὸ ὁποῖο καταδικάστηκε σὲ θάνατο.

Ἰδού, μὲ λίγα λόγια, τὰ τοῦ ἐγκλήματός του :

* * *

Στὶς φυλακὲς Ζακύνθου, ὁ Αὐγουστῖνος εἶχε πιάσει στενὴ φιλία μ' ἕναν νεαρὸ ὑπόδικο, τὸν Ἀριστείδη Βωβό.

Δυὸ ἄλλοι κατάδικοι, ὁ Ἀντώνιος Ρωμανὸς κι' ὁ Π. Γαλανόπουλος, κουβεντιάζοντας μιὰ μέρα μὲ τὸ Βωβό, ἄρχισαν νὰ τοῦ βρίζουν τὸν Αὐγουστῖνο.

Ὁ Βωβὸς δὲν τοὺς εἶπε τίποτε. Πῆγε ὅμως ἀμέσως κι' ἀνάφερε στὸν Αὐγουστῖνο τὶς βρισιές τους.

Ὁ Αὐγουστῖνος ἐξεμάνη.

— Ἀλήθεια, μορέ, μὲ βρίζανε ; ρώτησε τὸ Βωβό.

— Ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Βωβός.

— Τώρα λοιπὸν νὰ δῆς τί θὰ τοὺς κάνω.

Πραγματικά, χωρὶς νὰ χάνη καιρό, ὁ κακοῦργος πλησίασε τοὺς δυὸ συγκαταδίκους του κι' ἄρχισε νὰ τοὺς βρίζη καὶ νὰ τοὺς ἀπειλῆ. Ἐκεῖνοι ἀπάντησαν στὶς βρισιές του. Τότε ὁ Αὐγουστῖνος τράβηξε ἀπ' τὸν κόρφο του ἕνα τεράστιο μαχαίρι —ἡ φυλακὲς τότε ἦσαν ἀπλοσπάσια— καὶ τὸ ἐβύθισε μέχρι τῆς λαβῆς στὴν κοιλιὰ τοῦ Γαλανοπούλου.

Ὁ δυστυχὴς Γαλανόπουλος κυλίστηκε κάτω αἱμώζων.

Ὁ Αὐγουστῖνος ὅμως δὲν ἱκανοποιήθηκε ἀπ' τὴν ἐκδίκησί του αὐτή. Ρίχτηκε νὰ σκοτώση καὶ τὸν Ρωμανό. Καὶ θὰ τὸν ξεμπέρδευε ἀσφαλῶς, ἂν δὲν πρόφταναν νὰ τὸν συγκρατήσουν οἱ ἄλλοι κατάδικοι, ἕνας τῶν ὁποίων, ὁ Ἰωάννης Μπουρλουζίκος, λίγο ἔλειψε νὰ πληρώση μὲ τὴ ζωή του τὴν ἐπέμβασί του στὴ συμπλοκή.

Ὁ Αὐγουστῖνος μετὰ τὸ νέο του αὐτὸ ἔγκλημα, εἶχε κάμει κατὰ καιροὺς κ' ἄλλους ἕπτεκα φόνους. ἐδικάστηκε καὶ καταδικάστηκε σὲ θάνατο.

* * *

Ὁ θανατοποινίτης κακοῦργος ἐκρατεῖτο στὶς φρικώδεις ὑπόγειες φυλακὲς Ρίου, ἡ ὁποῖες δὲν χρησιμοποιοῦνται πλέον σήμερα.

Ἐκεῖ τὸν ἐπισκέφθηκαν, τὶς παραμονὲς τῆς καρατομήσεώς του, Ἀθηναῖοι δημοσιογράφοι.

Ἂς ἀφήσουμε λοιπὸν τοὺς ἴδιους τοὺς δημοσιογράφους νὰ μᾶς ἀφηγηθοῦν τὰ τῆς συνεντεύξεώς των μὲ τὸν τρομερὸ γεροκακοῦργο. Τὸν ἀποκαλοῦμε γέροντα, γιατὶ ὁ Αὐγουστῖνος ἦταν τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἑξῆντα χρόνων.

«— Ὅταν φτάσαμε στὶς φυλακὲς Ρίου, γράφουν οἱ Ἀθηναῖοι δημοσιογράφοι, μᾶς ἐδέχθη φιλοφρόνως ὁ φρούραρχος τῶν φυλακῶν κ. Τζαμαλῆς, ὁ ὁποῖος ἔδωσε ἀμέσως διαταγὴν νὰ μᾶς ὁδηγήσουν στὴν αὐλὴ τῶν φυλακῶν, ὅπου βρισκόταν τὴν ὥρα αὐτὴ ὁ μελλοθάνατος κακοῦργος. Ὅταν ἀντικρύσαμε ἀπὸ μακριὰ τὸν Αὐγουστῖνο νὰ σουλατσάρη πάνω—κάτω στὴν αὐλὴ τῶν φυλακῶν, ἄγριος καὶ κατσούφης, δὲν τολμήσαμε νὰ τὸν πλησιάσουμε ἀμέσως. Ὁμολογοῦμε πὼς μᾶς ἐφόβιζε....

Περπατῶντας πάνω—κάτω, ὁ κατάδικος κραποῦσε στὰ χέρια του τὴ βαρειὰ ἁλυσίδα ποὺ τοῦ εἶχαν περασμένη στὸ πόδι, ὅπως γίνεται μ' ὅλους τοὺς θανατοποινίτας καταδίκους.

Ὁ Αὐγουστῖνος μόλις εἶχε βγεῖ στὸ προαύλιο τῶν φυλακῶν ἀπ' τὸ κελλί του, ὅπου ἔπαιζε μέχρι τῆς στιγμῆς πρέφα. Εἶχε πιεῖ ἕνα ρακί, τὸ ὁποῖο πλήρωσε ὁ συμπαίκτης του καὶ μιὰ καὶ ἦταν ἡ ὥρα τοῦ περιπάτου τῶν καταδίκων, βγῆκε νὰ πάρη τὸν ἀέρα του.

Ὁ τρομερὸς κακοῦργος μᾶς ἀντίκρυσε ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὸν κυττάξαμε περίεργα κι' ἀγρίεψε περισσότερο. Ἔμοιαζε μὲ γέρικο λιοντάρι, μέσα στὸ κλουβί του. Εἶχε πληροφορηθεῖ τὶς ἄλλες ἐκτελέσεις ποὺ γιναν τὶς τελευταῖες ἡμέρες κι' εἶχε ἀρχίσει νὰ ὑποπτεύεται πὼς ἔφτασε κι' ἡ σειρά του.

Ἡ ἐμφάνισί μας στὶς φυλακές, τοῦ δυνάμωσε τὶς ὑποψίες καὶ τοῦ χάλασε τὸ κέφι. Τὰ βλέμματά μας τὸν ἐνοχλοῦσαν. Γύρισε λοιπὸν σὲ μιὰ στιγμὴ στὸν ἐπιστάτη τῶν φυλακῶν καὶ τοῦ εἶπε, κυττάζοντάς μας λοξά :

— Δὲν σώνει, κὺρ Γιάννη, ποὺ θὰ μᾶς χαλάσουν, μὰ ἔρχονται κιόλας καὶ μᾶς κυττᾶνε σὰν νἄμαστε μαριονέττες !....

Ὁ ἐπιστάτης τῶν φυλακῶν τὸν πλησιάζει καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν πείση, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ γίνη ἡ ἐκτέλεσίς του. Τοῦ ἐξηγεῖ ἀκόμα πὼς εἴμαστε περασπικοὶ ἀπ' τὸ Ρίο καὶ πήγαμε ὥς τὶς φυλακὲς γιὰ νὰ ἐπισκεφτοῦμε τοὺς καταδίκους.

Ὁ Αὐγουστῖνος δείχνει πὼς πείθεται στὰ λόγια τοῦ ἐπιστάτη κι' «ἐπιτρέπει» νὰ τὸν πλησιάσουμε. Πηγαίνουμε ἀμέσως κοντά του, τὸν χαιρετᾶμε καὶ πιάνουμε μαζύ του κουβέντα.

— Πρόκειται νὰ μὲ κόψουν, μᾶς λέει, τὸ ἔχω καταλάβει. Γι' αὐτὸ ἤρθατε καὶ σεῖς νὰ μὲ δῆτε.... Κι' ὅμως ὑπάρχουν δῶ μέσα κακοῦργοι πολὺ χειρότεροι ἀπὸ μένα. Τὰ δικά μου τὰ κακουργήματα δὲν εἶνε τίποτε μπρὸς στὰ δικά τους. Μὰ ἐγὼ πρέπει νὰ πληρώσω μὲ τὸ κεφάλι μου τὶς ξένες ἁμαρτίες.

Προσπαθοῦμε νὰ τὸν πείσουμε, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ καρατομηθῆ κι' ὅτι οἱ φόβοι του εἶνε ἄδικοι. Χαμογελάει πικρά, κουνάει τὸ κεφάλι του κι' ἀπαντάει :

— Δὲν γελιέμαι ἐγώ. Ἂν δὲν ἐπρόκειτο νὰ μὲ κόψουν, δὲν θὰ μοῦ λέγανε νὰ τσιμαστῶ, γιατὶ θὰ μὲ μεταφέρουν στὴν Πάτρα. Ξέρω καλὰ πὼς ἐκεῖ βρίσκεται ἡ καρμανιόλα αὐτὲς τὶς μέρες.

— Δὲν πρόκειται νὰ σὲ μεταφέρουν στὴν Πάτρα, ἀλλὰ στὴν Ἀθήνα, ἀπὸ Μεντρεσέ, τοῦ ἀπαντοῦμε.

Ὁ Αὐγουστῖνος κουνάει καὶ πάλι μὲ δισταγμὸ τὸ λευκόμαλλο κεφάλι του καὶ λέει :

— Στὴν Ἀθήνα ; Τί νὰ μὲ κάνουν στὴν Ἀθήνα; Νὰ μὲ δῆ ὁ βασιλιᾶς ;

Σωπαίνει ὕστερα γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ προσθέτει ἀμέσως μὲ ἀπόφασι :

— Μὰ καλύτερα νὰ μὲ κόψουν. Τί δουλειὰ ἔχω πειὰ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο; Δὲν ἔχω κανένα νὰ μὲ κυττάη, ὅλοι μ' ἀπαρνήθηκαν, ὡς κι' αὐτὰ τὰ παιδιά μου.

* * *

Στὴν Πάτρα μεταφέρθη ὁ Αὐγουστῖνος ἐφ' ἁμάξης, μὲ συνοδεία ἐφίππων χωροφυλάκων καὶ εὐζώνων.

Ἡ εἴδησις τῆς μεταφορᾶς του προκάλεσε συναγερμό. Χιλιάδες κόσμου συγκεντρώθηκαν γιὰ νὰ δοῦνε τὸν γηραιὸ κακοῦργο, στοὺς δρόμους ἀπ' τοὺς ὁποίους θὰ περνοῦσε ἡ συνοδεία.

Ἡ κοσμοπλημμύρα αὐτὴ ἐνόχλησε τὸν Αὐγουστῖνο, ὁ ὁποῖος ἄρχισε σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ βρίζη τὰ πλήθη μὲ χυδαῖες φράσεις.

Μερικοὶ ἀπ' τὸ πλῆθος ἀπάντησαν στὶς βρισιές του καὶ στὶς βλαστήμιες του μὲ γιουχαϊσμούς.

Ἐπῆλθε ἀναστάτωσις.

Εὐτυχῶς ἐπενέβη ὁ ἐνωμοτάρχης Ἀγιωβλασίτης καὶ καθησύχασε τὸν Αὐγουστῖνο.

— Ντροπή, μπάρμπα Πέτρο ! τοῦ εἶπε. Κάθεσαι καὶ συνερίζεσαι τὸν κόσμο....

— Δὲν ἀκοῦς τί μοῦ φωνάζουν ; Δίκαια, λέει, θὰ μὲ κόψουν. Μωρὲ ἂς μὲ κόψουν, δὲν μὲ γνοιάζει. Ἕνα παράπονο ἔχω μονάχα....

— Τί παράπονο ;

— Δὲν πρόφτασα νὰ σκοτώσω στὴ Ζάκυνθο κάποιον ὀχτρό μου.

— Κι' ἂν σοῦδιναν χάρι τί θἄκανες ; Θὰ τὸν συγχωροῦσες καὶ θὰ ζοῦσες ἥσυχα ;

— Ἄ, ὄχι. Θὰ πήγαινα καὶ θὰ τὸν σκότωνα. Κι' ὕστερα... ὕστερα ἂς μὲ κόβανε.

Ὁ κατάδικος μετεφέρθη στὴ μοιραρχία Πατρῶν, ὅπου ἐκρατεῖτο καὶ ὁ ἄλλος μελλοθάνατος, ὁ Κοντογιῶργος.

Τὸ πλῆθος τοῦ κόσμου, τὸ ὁποῖο εἶχε παρακολουθήσει τὴ συνοδεία συγκεντρώθηκε τώρα ἔξω ἀπ' τὴ μοιραρχία. Ὁ συνωστισμὸς ἦταν ἀπερίγραπτος. Μάταια πρασπαθοῦσαν οἱ χωροφύλακες νὰ ἀπομακρύνουν τοὺς περιέργους. Κανένας δὲν τὸ κουνοῦσε ἀπ' τὴ θέσι του καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ λίγο ἔλειψε νὰ γίνη ἐκεῖ ἄγριο αἱματοκύλισμα.

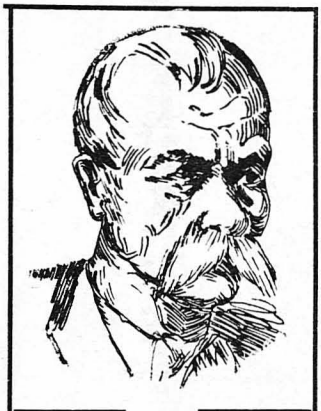

Ὁ καρατομηθεὶς εἰς τὰς Πάτρας κακοῦργος Πέτρος Αὐγουστῖνος.

(Ἀκολουθεῖ)